

Lotus Prize Winners 1984

Jean François Brierre
(Senegal)

Suleiman Laeq
(Afghanistan)

کاپی لٹریچر « Lotus » جوردن لٹریچر کمیٹی آف ایشیا
داعیہ، بنیاد نو لٹریچر کان افریقہ - آسیا . 1986 - 57 : No

Suleiman Laeq (Afghanistan)

Suleiman Laeq, a well-known Afghan poet, was born in 1931 into the family of a mullah. He spent his childhood and youth travelling with his family about the country. "It seems to me that it was the nature of my native land that whispered the first lines of my poems into my ears. My job was only to hurry and jot them down." And he began putting them down, doing it so well that literary critics and readers took notice of him after his very first publications.

Intensely lyrical, beautiful and sad, his poems left nobody indifferent. Hearts were moved by his love for the beautiful yet miserable motherland. As the poet was growing older and maturing he started pondering over how to make all people happy, how to console mothers weeping their eyes out over their hungry children.

Studying at Madrasah, the inquisitive young poet still could not find answers to all the haunting questions. So he turned to secular books. Searching painfully for the true way of serving his motherland and his people, he felt the need to engage in public and political activities and joined the People's Democratic Party of Afghanistan.

The poetry of Laeq, whose heart was bleeding over his motherland's fate, met with hearty response from Afghan patriots.

Let us unite, my friends, let us draw closer!

Working together, we'll cut through the

ropes,

We'll smash for once and all the iron shackles

And we'll destroy the gloomy prison dungeons ...

"There's nothing like poetry to arouse active love for one's country," the poet assumes; he treats poetry as an integral part of his political activity.

April 1978 saw the victory of the national-democratic revolution in Afghanistan. Laeq took an active part in the revolution and authored the national anthem of the new Afghanistan.

With great enthusiasm Laeq participates in developing and maintaining revolutionary gains. He is indeed tireless, you can see him addressing quite different audiences, laying bare the goals and tasks of the April Revolution before common people, who listen to their poet with eagerness.

In March 1979 Suleiman Laeq was thrown into prison on the orders of Amin, traitor of the revolution. But Amin's terror did not last long. The poet is free again, his spirit not broken by torture. "They were trying to drown the revolution in blood," Laeq described that period.

At present Suleiman Laeq is Minister of Tribal and National Affairs, President of the Academy of Sciences of Afghanistan, and member of Revolutionary Council. And, of course, he never stops writing poems.

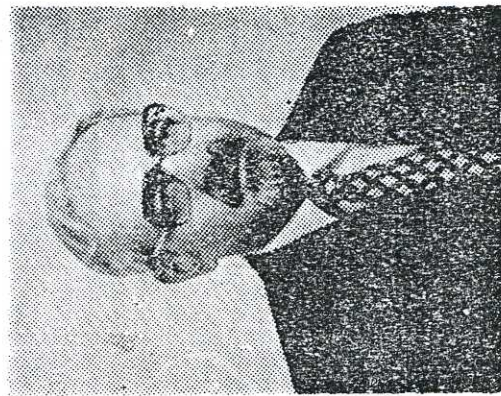
The winners of the award were highly and ardently praised in the session. Faiz Ahmad Faiz, a well established writer of Pakistan, a well-known social personality and the editor of Lotus assessed Layeq's literary works, his work in the capacity of the President of the Academy of Sciences of Afghanistan and his active participation in the movement of the Association of Afro-Asian writers as excellent.

Sulaiman Layeq, a great revolutionary poet of our country, was born in Amin khil village of Sherani, the center of Paktika province, on the 20th of Mizan 1309 (11th October 1930). He set foot on earth at a time when the Afghan society had lifted the bier of Amani movement and Nader Shah had smeared his hands with the blood of the heroes of independence. The land was still gasping for breath due to what she experienced from the plunder of Bacha Saqaw; the Hazrat of Shur Bazaar on the back of his white stallion and holding a green cane, went from village to village, lulling and hushing the insurrection of the tribes.

Layeq's father, Mullah Abdul Ghani, was a sufi and a spiritual man. when young, he had fought the British in Waziristan for several years. He considered worldly comfort as negating purity and piety. He considered engagement in the family life and worldly business a sin and renounced the world. Tayebah, his mother, Mullah Abdul Hamid's daughter, was a Kharoti from Zawaki, Paktika. She had learned to read the Quran and religious books. Based on Layeq's notes, she was a religious and self-disciplined woman ... She read the Quran from midnight to morning.

Layeq's village and social environment in childhood were a painful example of tribal backwardness, poverty and cruelty. According to his writings, Layeq's village was a small hell which had a neversatisfying hunger for the cries, groans and pains of the people;

Layeq's life, from birth to the end of his education, was a path of bitter poverty, psychological pressure tension and a hard and harsh struggle. It was on this path that Layeq tied his strings of fate tightly with the fate of his people and the destiny of the working people for their first liberating and problems led to re-

Sulaiman Layeq, Lotus prize Winner

Sulaiman Layeq, a prominent literary figure of Afghanistan, and John Berier, a famous Senegalese writer, have been recognized as winners of Lotus Award of the Association of Afro-Asian Writers for 1984. The Lotus is conferred on the authors of the best literary pieces reflecting the ideas of peace, philanthropy, internationalist friendship and cooperation and for the authors' active participation in the literary movement of Asia and Africa.

Among the previous winners of the award are Michail Sholokhov (from the Soviet Union), Alex La Guma (from the Republic of South Africa), Faiz Ahmad Faiz (from Pakistan) and Agustino Nito (from Angola).

The candidates for the award were introduced by their respective national associations of writers. An international jury consisting of the prominent literary figures of Egypt, Ghana, Senegal, the Soviet Union, India, and Bangladesh assessed the works nominated for the award. The decision of the international jury was unanimously confirmed in the plenary session of the Association held in Moscow under the chairmanship of Alex La Guma.

بهار فرا میرسد ، ما خود را به پذیرایی نوردز آماده میکنیم . هر سالی درین آوان خرد آدمی و خلاقیت طبیعت را به ستایش و نیایش میگیریم . خوشبختیم که امسال این رسم را با پیشکش درود و سلام پر شما سخن پرداز انقلابی ایران زمین می آغازیم . توأم با این برگزاری ، بروان آن جان نثاران درود میفرستیم که زندگی عزیز خود را در راه رهایی و آزادی مردم قربان کرده اند و با اعتقاد بر پیروزی فرا رسنده ، با ساعوتی از خرابیات تاریخ برخاستند . شما یکی از آن پیکارجویان جسور استید که در سنگر انقلاب سوختند و خاکستر شدند و بردگی را نیز برقتند . فراتر ازین شما سخن گسترید ، شما زن زنجیر شکنید ، شما سمبول انسان نو ویا لاکرهِ شما مادرید . بدلیل این همه برتری ها و حق معیسی که بر شا عران افغان دارید نظم گونهای بقدر داتی از هنر و شخصیت والای شما ، در ارتباط با تهنیت نوردیز پیشکش کردم که اگر پسند خاطر افتد ، احساس سرفرازی خواهیم کرد :

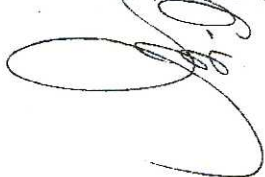
بلند آفتابست و چرخ برین
دل شان ز تورست و ظاهر گل است
تن بی روان گنج بی پاسبان
وطن بی سخن شاه بی تیغ و خود
صدای زمانند و پیغمبرند
سخن موج دریا و غوغا گراست
دل و جان مارا دران سوختند
به تن موج دریا ، به جان آذراست
می زندگی کز خدا ریخته
کمان گیر ای سران . دغ آرش
فروغ هنر ، روح فسرزانی
زبان پرور غررش انقلاب

سروردان سخن آفرین
زبان نشان بفرمان جان ودلست
زمین بی سخنورتن بی روان
سخن موج رود است و ملت چورود
سخن پروردان مهر روشن کردند
اگر دل بدریای تن گوراست
درارگان آن آتش افروختند
ازان رو سخن آب آتش وراست
درین آب و آتش در آمیخته
تو نوشنده ای جام این آتشی
نشان ژاله ، شعرت رگ زندگی
سخن گوی روشنگر آفتاب

زما بر توای روح ایران زمین
 ز پکت و بد خشان و هرز هری
 ز کانون و مهد سخن پروزان
 ز تخت سسنگان و مرز مزار
 ز کلهای پامیر کیهان نشین
 ز ژرفای این کشور باستان
 هزاران درود و زه و آفرین
 زه از قراسوی آزادگان
 درودی ز غزنین و میوند و غور
 مبارک بود روز نوروز تان
 کهن جشن آیین و کیش بهی
 بجا مانده‌ی رسم بلخ گزین
 حلال از زبان و دلت دور باد
 هوایت خوش و روزگارت بلند
 گلستان شعرت بهاران بود
 بهارت چو گلهای بلخ آتشین
 دلت از یلای غم آزاد باد

خدای سخن، ژاله‌ی دل نشین
 ز پشتو زبانان و خلق دری
 ز بلخ کهن تا دل با میمان
 ز گردیز و لغمان و خاک تخار
 که خورشید ساید به پایش جبین
 ز کابل ستان تا به زابل ستان
 درودی چو توفان، زه آتشین
 زرزمند و مردان و شیران زتان
 سرآغاز سرنامه‌ی سلم و تور
 همه روز تان باد نسوروز تان
 نمایانگر داد و فسر و مهی
 کهن جشن جمشید داد آفرین
 بهشت دلت شاد و معمور باد
 تنت از حوادث نبیند گزیند
 ز بار سخن لاله باران بسوه
 روانت چو روان و سخن آفرین
 روان و تن و خاطرت شاد باد

مخلص سلیمان لایت هم قلم هم مستگر شما

۱۲
۱۵

ترک میخانه و مستی زبر و مندی نیست
زهدنا سالم ما حاصل پابندی نیست
بال پروانه شکستن ز تنو مندی نیست
از سر تیشه گذشتن ز خرد مندی نیست
ای بسالعل که اندر دل سنگ است هنوز

ساقیا دور دگر ریز ز جام دگری
آتشی بر سر آتش به دوام دگری
به مواعید غزالان نه به نام دگری
باش تا پرده کشایم ز مقام دگری
چه دهم شرح نواها که بچنگ است هنوز

من ندانم که دلم خانه و غمخانه کیست
وندترین خانه آتش زده اندوه کی زیست
وین نواها که مراسم سوخت زنی خانه کیست
نقش پردا ز جهان چون بجنو نم نگر نیست
گفت ویرانه بسودای تو تنگ است هنوز.

دستان شما و چشمان بدیع را میبوسم.
راه تان آفتابی باد!

خدمتگذار: سلیمان لایق

کوهدامنی عزیز سلام و محبت خویش را تقدیم میکنم.
توأم این مواد آتی را بغرض آگاهی جناب دکتور آجودانی فرستادم، تادیر نشده است آنرا در
اختیار او بگذارید:

— ۸۳ صفحه شعر از دفتر «بادبان».

— چند صفحه شعر با مقدمه ی از دکتراکرم عثمان، از دفتر «سمت روشن جاده ها».

— مقدمه ی پشتو امین افغانپور بر دفتر شعر «یادونه او در مندونه».

— یک مقدمه ی کوتاه که از سوی سازمان دهنده گان کینفرانس سرتاسری حزب داخ که بر دفتر چه
ی شعر فارسی — پشتوی من نگارش یافته است.

— کاپی دو صفحه مجله ی "LOTUS" که سند احراز جائزه بین المللی سال ۱۹۸۴ اتحادیه ی
نویسندگان آسیا- افریقا به اینجانب میباشد.

— صفحه نخست مقاله ی مجله ی «Afghanistan» ارگان نشراتی اکادمی علوم افغانستان.....

و آنچه از جهات دیگر برای برگزاری شب شعر مورد استفهام باشد آنرا قبل از فرارسیدن روز
موعود حضوراً رفع خواهیم کرد.

بجناب آجودانی که بصدای ما با محبت پاسخ دادند، از صمیم قلب مدیونیم. با شاعره
فرهیخته و برجسته ی ما «ژاله ی اصفهانی» تماس بگیرید و بر من ازو خواسته بودم که شناسایی مرا
برای سامعین بدوش بگیرند. البته هیچ امری بدون صوابدید دکتور آجودانی مقرون بصواب نخواهد
بود.

با مراتب تعظیم.

د. د. د.
شعبه
۱۷
۲۰۰۲

پیشکسوتان عالی مقام بحافظ شیرازی، به روشنی و آزاد منشی، زبان روان، زیبا و فهمای او

عشق میورزد و تا حال که لایق به پختگی عمر و تجربه رسیده اهمیت بخواجه تولا میجوید و غزلهای مستانه او را که لبریز از شیدایی و دلدادگیست میخواند، زمزمه میکند و یا بحرف خودش: غزلهای خواجه شمس الدین را چون هوای تازه بهار بخون تکت تکرار تغذیه و تنفس میکنم و بطهارت و لذت روانی میرسم به آن لایق که در محراب عجب چاپ رساند که نخستین آید

از لایق دفترهای شعری متعددی بچاپ رسیده و هنوز زاینده گی شعری ایشان ادامه دارد. نخستین دفترشان در شعر دری بادبان است که زیر نظر شادروان اکادمیسین دکتور جاوید چاپ شده است. دفتر دوم اشعارشان «سمت روشن جاده ها» نام گذاری شده که در ۱۳۶۳ خورشیدی از سوی مرکز زبانها و ادبیات اکادمی علوم افغانستان بچاپ رسیده است. بخشی از اشعار دری لایق در مجموعه ای بنام «شیبی او ترانی» که بمعنای لحظه ها و ترانه هاست، توأم با اشعار پشتو بچاپ رسیده است. دو دفتر دیگر اشعار دری او که هنوز

نامگذاری نشده است آماده چاپ میباشد. در این باره در آنجا در آثار منظوم دری زبان لایق مورد انتظارات زیاد خوانندگان شهرش میباشد داستان نیست بنام «مردی از کوهستان» که لایق نزدیک ۲۲ سال قبل کار آنرا آغاز کرده بود. این در واقع گزارش افسانوی گونه ایست از رویداد انقلاب ثور و بهر مورد مردم افغانستان به آن در داستان روشن افسانه و زبان حماسه بکار گرفته شده و لایق در نشر و رو گشایی آن روش محتاطانه و بهانه جو یانه در پیش گرفته است. امیدواریم درین شب حال روایت شهر این راز سر بسته را نیز بگشایند میگویند هنگام قدرتمندی ح د خ این داستان توسط یک ژورنالیست امریکایی در لوس آنجلس تایم معرفی شده بود که نتیجه یکی از کمپانیهای فلمبرداری هالیوود به هدف فلمسازی از آن برای خریداری آن به لایق مراجعه کرده

بود. خوب خواهد بود اگر لایق درین مورد نیز معلوماتی بدهد

لایق از سال ۱۳۳۷ تا سال ۱۳۴۳ هجری خورشیدی در شعر و نشر زبانهای پشتو و فارسی هفت بار به جوایز ملی دست یافته است. نخستین دفتر شعرش بنام «چونغر» که بمعنای کوه چشمه هاست سال ۱۳۴۲ بچاپ رسیده و به بلندترین جایزه ادبی بنام «خوشحال

تعمید میخواند. لایق مثل یک کفاش سختگیر و صادق میخواهد معاییر، الگوها و تندیس‌های شعرش را در کارگاه روحش قالب کند. گاهی میبیند که مدل در قالب نمیگنجد و گاهی قالب با مدل نمیسازد. ناسازگاری ضمیر آگاه با ضمیر ناخود آگاه، مخاصمت شکل و محتوا، دشمنی آشتی ناپذیر صداقت و بیصداقتی و کینه ورزی ظاهر و باطن تندیس‌ها را زیر پاشنه های سنگین لایق خورد میکند! مرحله دوم بتشکنی مرحله دوم رستگاری روح، گفتی انسان اشراقی مدارج تعالی روان را با ترتیب طی میکند و هنوز در دو مین رباط است.

با این تجربه های لایق باد بان تولد میشود - عصاژه روح سیری ناپذیر یک بت ساز نهایی طلب برای پرداخت آن مدل و الگوی انسانی، بی بدیل و خارق عادت، که همتا و همزادی نداشته باشد.

مگر جز این میتوان شاعر شد؟ مگر جز این میتوان بمرزهای ناشناخته رسید؟ مگر جز این میتوان بکمال انسانی دست یافت و در سطحی بالاتر از آدمهای سطحی نگر قرار گرفت؟ خیر، ابدًا. اگر لایق باری قانع شود و سیر شود و اشباع شود، دیگر بصورت قطع در نیمه راه مانده است بلکه استعداد و خواهشهای نهانی یک شاعر اصیل حد و مرزی نمیشناسد. مثل آشیل زنجیر شکن و بند گسل است و قیامش گاه قوام زمانه، برابر با توفان زمانه است. بدون شک اولین شرط شعر و شاعری فتح کامل آن چکادها و فرازهای خوش منظری است که در قاف نبوغ انسانی قرار دارد و سالها ریاضت جان و تن میطلبد.

لایق سیاستگر میخواهد به لایق شاعر نزدیک شود. لایق شاعر میخواهد تدابیر مخدوش و گاهی هم مغشوش زمانه را با عاطفه زلالش آشتی دهد و در تکاپوی یکی شدن به مراد دل و یقین برسد.

فکر میکنم در موارد بسیاری رسیده است. زهی سعادت انسانی که در محاکمه خودش از خودش رنگش به زردی نه گراید، شرمناک نشود و زانوانش نلرزند. زهی کامگاری انسانی که خودش با خودش دروغ نه گفته معتاد کذب و ریانشده و تکرار در قباحت و ناپاکی او را در دفاع از رزائل روزگار بر نینگیخته است.

این خصایل خمیر مایه اصلی اشعار لایق است همان جوهر شریفیکه مرز بین آدمها

به هر جا که پروانه پر کشید
 براه طلب شعله در بر کشید
 جوانان بیدار و مردم پرست
 زبیداد گردون گردان نرست
 که عشق وطن باغی و سرکش است
 جوانی و آزادگی آتش است
 بگفتم پدر خاطرت شاد باد
 نهاد و دل و دستت آزاد باد
 جهان عرصه آزمونهاستی
 پس روز ما روز فرداستی
 به امروز از ان شیر بازی کنیم
 که کاری به آینده سازی کنیم
 به آینده راه انسان نو
 تن مرده خاک را جان نو
 چراغ فروزنده کائنات
 ثبات آور گیتی بی ثبات
 همیدون همین مرز، مرز منست
 همین طرز اندیشه، طرز منست

لایق هنوز شاگرد کلاس دوم مدرسه بود که شعر سرایی آغاز کرد و سپاس از تصادف نیک
 که همین شعر در روزنامه معروف کابل بنام «انیس» به چاپ رسیده است. لایق از جمله متون
 معتبر فارسی دیوان حافظ، گلستان سعدی، خمسه نظامی، تلخیصی از اشعار عبد القادر
 بیدل و علاوه بر آن متون مشهور فارسی همچون تلخیصی از کلیله و دمنه بهرامشاهی، بهار دانش،
 اخلاق محسنی و غیره را در موازات آموزش مدرسه ای، از پدر آموخت و از میان آن همه شعر
 را

بسال ۱۳۲۲ هجری خورشیدی خلاف شیوه کار و سلیقه خود مخمسی برین شعر
علامه اقبال نوشتم و بسال بعدی در یکی از دفترچه های شعر خود «راه روشن جاده ها» آن
را چاپ کردم. درین فرصت فرخنده که سلام محبتی بشما همراهمان روزگار دشوار سرنوشت
مشترک مینویسم آن را نیز «برگ سبز تحفه درویش گفته» تقدیم میکنم:

هوس شعله اسیر دل سنگ است هنوز
قسمت ره سپران جاده تنگ است هنوز
شرف عشق و جنون بسمل ننگ است هنوز
لاله این چمن آلوده رنگ است هنوز
سپراز دست مینداز که جنگ است هنوز

آفتی را که جهان در گرو نوشش بود
جوش هر فتنه تاریخ جهان جوشش بود
این زمین از ستم فتنه سیه پوشش بود
فتنه ایراکه دو صد فتنه در آغوشش بود
دختری هست که در مهد فرنگ است هنوز

به برانداختن عاقل و باطل بر خیز
به جواب ستم ریگن قاتل بر خیز
سیل شو سیل دمان با همه مشکل بر خیز
ای که آسوده نشینی لب ساحل بر خیز
که ترا کار بگرداب ونهنگ است هنوز

نامش سلیمان و تخلصش لایق اهمیت. در برارند

تاریخ تولدش ۱۲ اکتوبر ۱۹۳۰ است.

زاره یا

محل تولدش ولایت پکتیکا ی افغانستان میباشد.

در پنج سالگی به خانواده اش به کابل و بعد به شمال منتقل گردید. در همان آغاز راه

در کابل مادرش را که ندره در محیط قبایلی به نوشت و خوان دسترس داشت، از دست داد

و با دردمداری یکجا در کوچه های مبهم زندگی بر راه افتاد. ^{بصر بر عکس برسان!}

در شهر به مکتب و مدرسه رفت، چیزهای نو آموخت و آنها با آنچه در حریم خانواده

و خانقاه آموخته بود بمنقشه و مقایسه میکشید. پدر لایق روحانی و پیرو طریقه نقشبندیه بود،

ملای ثقه بجلارسیده ای که در ادبیات زبان دری و بود و وسیع داشت لایق با آنکه در

کار سیاست راه جدا گانه ای را در پیش گرفت اما تا پای پدر را چون استاد و پیشوای بی بدیل

بوی خود می شناخت. او میگوید سر گذشت و خاطرات پدرم در نبردهای نابرابر

و توان فرسایه استعمار بر تانیه که او تا پایان عمر اباشور و شوق برای مراجعین

و دوستانش حکایت میکرد ^{مخوف} و مایه اساسی کار من در اتخاذ شعر و طنز ستانه و آزادیخوا

هانان بوده است ^{زند} در خاطرات روزانه شاعر که به مجلدات متعدد رسیده و بخشی از آثار

شگرف او است که در مورد پدرش ^{زند} خاطرات زیادی ثبت کرده است. در دیوان بادبان ضمن شعری

در مورد او گفته است: ^{کهنه سطر}

« مرادیده بینای آگاه و ^{پیر} پیر

که عمری سپرده بدیماه و تیر

بگفتا که فرزند بیدارزی

در فتنه باز است هشیارزی

گل بوستان بی سر خار نیست

غم یار بی نیش آزار نیست

طلب بیگمان خون دل خوردن است

جفای ستم پیشگان بردن است

۵ الیر ۲۰۰۰

درود پر مهر بر شکوه طمان و هم زبانان بسیار عزیز و ارجمند
درود بجبران که از این راه حور بر مردمان پاوار و استوار ایران و انفس
امیدوارم امشب این نغمه شعری برای همه ی ما سرسار و سرور شود سید این باشد
دست که زبان موهبت ما داد

فردوسی

پس پنج بر دم در این سال سی عجم رنزد مگر دم بدین پاسی و مافر غم و در پنج می گوید
من آرام که در پای خوگای نر نر نم

مرا این قصه ی نوظ در درای را

نیاید در فارسی و درسی همین زبان واحد و الائی است که فوائد شعرا را به تنه ای همان از انفس که
فردوسی، صام، مولی، اعطار، سعدی و ~~عبدالمطلب~~ حافظ ~~و دیگر~~ در زبان است. پس از هزار سال
انگیزه بلندی نل ای ایرانی و افعال ~~دانا~~ ~~بسیار~~ رفته و می روند و ما امروز آنرا ~~انجمن~~ فرستاد و ~~چند~~

به تنگم که سع معاصر را ~~جرئت~~ ~~و~~ ~~دشمنی~~ ~~باید~~ ~~تا~~ ~~تواند~~ ~~خود~~ ~~را~~ ~~در~~ ~~ار~~ ~~د~~ ~~و~~ ~~بزرگ~~ ~~داد~~ ~~انه~~ ~~دیده~~ ~~ای~~
راه بزرگ آن جاودانان ~~بیطبع~~ معرفی کنند و ما از آن ستم بر جبهه افغانان استاد سلیمان

لا این چنین اندک دارم ~~بسیار~~ ~~فرزاد~~ ~~بزرگ~~ ~~می~~ ~~ز~~ ~~ند~~ ~~و~~ ~~بر~~ ~~ز~~ ~~نی~~ ~~به~~ ~~افغانان~~ ~~بسیار~~ ~~که~~
پس اجازه برسد درباره زندگی ~~بسیار~~ ~~فرزاد~~ ~~بزرگ~~ ~~می~~ ~~ز~~ ~~ند~~ ~~و~~ ~~بر~~ ~~ز~~ ~~نی~~ ~~به~~ ~~افغانان~~ ~~بسیار~~ ~~که~~

صرف بر

سلیمان
الای

و آدم نماها را مشخص میسازد.

شعر لایق از فرهنگ پر بار پیشینه ما کاملاً سیراب است، مولانا، سنایی، عطار، حافظ، سعدی و فردوسی کسانی هستند که لایق از راه رجوع و تولا به آنها موضع دقیق فکریش را در گذر گاه و حد فاصل زمان امروز و دیروز معین کرده و ضمن توجه به فرداهای نورانی، نیم رخی به گذشته های شکوهمند تاریخ فرهنگ و ادبیات ما دارد و هرگز رابطه هایش را با آن دنیا های راز آمیز که عرصه تجلی نبوغ و شایستگی ملت ما بوده اند، نبریده است. به گونه مثال به این نمونه توجه کنید:

استاده ام فراز پلی بر کمانه ها

گسترده ام نظر

تا دامن افق

آنجا که آسمان هری تا کرانه ها

گویی بخون نبشته حدیث زمانه ها

وز عصرهای طی شده گوید فسانه ها

آتش گرفته خانه چرخ کبود را

زانرو هری مست

تا دامن سپهر

بردست نقرئین خط بود و نبود را

وز آتش سپهر کشیدست دود را

وز رنگ آفریده بهشت خلود را

در رنگهای مغرب زیبای این دیار

خوانم حدیث خون

